

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiviți.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 18 (101) • 24 iunie 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ne predăm voii lui Dumnezeu!

Sfântul Siluan Athonitul

„Este bine să te predai voii lui Dumnezeu. Atunci, în suflet este numai Domnul și nu alte gânduri; și el se roagă lui Dumnezeu cu minte curată și simte iubirea lui Dumnezeu, chiar dacă s-ar chinui cu trupul. Când sufletul s-a predat cu totul voii lui Dumnezeu, Domnul Însuși începe să-l călăuzească și sufletul este învățat în chip nemijlocit de Dumnezeu, în vreme ce înainte era povățuit de învățători și de Scripturi. Dar rareori se întâmplă ca învățătorul sufletului să fie Domnul Însuși prin harul Duhului Sfânt, și puțini sunt cei ce cunosc aceasta; numai cei ce viețuiesc după voia lui Dumnezeu.”

Cantea, la loc de cinste

„Noaptea de sânziene”, un timp de liniște și pace

Arhimandritul Mihail Daniliuc

Sărbătoarea Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul și-a căpătat în calendarul popular românesc multiple denumiri. Bătrânii îi ziceau zilei „Sfântul Ion de vară”, dar cea mai cunoscută dintre ele este aceea de „Sânziene”. Dincolo de semnificațiile spirituale ale praznicului și de cele etnofolclorice împământenite prin felurite tradiții și obiceiuri deosebite, aș vrea să vă aduc în atenție, la marea sărbătoare a proslăvirii nașterii Botezătorului Domnului, o carte inspirată din numele popular al zilei. Mă refer la romanul *Noaptea de Sânziene*, publicat de scriitorul Mihail Sadoveanu prin anul 1934. Cartea nu se arată interesantă doar prin prisma titlului ales de romancier, ci îndeosebi prin tematica ei care, din păcate, rămâne actuală și astăzi: **dramatica înstrăinare și distrugere a codrilor seculari românești.**

Acțiunea se petrece îndată după prima conflagrație mondială, undeva prin părțile Vasluiului, unde se întindea pădurea Borza, deținută de doi frați din familia de boieri Mavrocosti, Lupu și sora lui, Kivi. Se pare că Lupu, stăpânit de dorința de a-și construi un aeroplan, ajunge să se îndatoreze la bănci pentru a-și înjgheba propriul aparat de zbor. Strămtorat din punct de vedere financiar, boierul Mavrocosti de la Necșeni se vede silit să încheie un contract cu inginerul francez Antoine Bernard, vânzându-i acestuia dreptul de a exploata lemnul codrilor Borzei, văzuți de omul de afaceri francez doar ca o foarte profitabilă investiție, din care „se pot scoate multe milioane”.

(continuare în pagina 2)

Crâmpie din lumina sărbătorii

Virtutea este mai presus decât minunea!

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

Sfântul Ioan Gură de Aur zice: „Virtutea este mai presus decât minunea!”. Tot el mai scrie și aceasta: „Sfinții sunt acei care au credință dreaptă și viață curată, chiar de nu săvârșesc semne, chiar de nu izgonesc duhurile necurate, după cum despre Sfântul Ioan, cel mai mare dintre toți cei născuți din femeie, nu se pomenește nicăieri că ar fi făcut semne!” (vezi *Epistola către Filipeni*). Sfântul Ioan Botezătorul n-a făcut minuni în viață, dar a trăit ca îngerii pe pământ și s-a învrednicit să boteze pe Mântuitorul lumii în apele Iordanului.

UNDE ESTE VREO CĂDERE,
ACOLO A FOST MAI ÎNTÂI
MÂNDRIA.

Sfântul Ioan Scăranul

Cantea, la loc de cinste

„Noptile de sânziene”,
un timp de liniște și pace

Arhimandritul Mihail Daniliuc

(continuare din pagina 1)

După o serie de ezitări, ba chiar remușcări, boierul Lupu semnează contractul. Odată perfectată tranzacția, prințul simte unele muștrări de conștiință. Dar, asta nu e tot. Numeroși oameni legați direct sau indirect de pădurea Borzei își manifestă dezaprobarea și revolta față de distrugerea ei. „Armata” de apărare a codrilor locului era formată fie din oameni simpli, precum țiganii lingurari trăitori într-un tihnit cătun situat în inima pădurii, fie de boierul Manolache, pădurarul Peceneaga, administratorul moșiei Mavrocordeștilor, Sofronie Leca și însăși sora prințului Lupu, Kivi.

Cu omenească solidaritate, jivinele pădurii se alătură demersului omenesc, spre salvarea mirificului ținut împădurit. În noaptea de sânziene, pădurarul Peceneaga devine, involuntar, martorul unei negrăite minuni. Animalele sălbatice, întrunite într-un veritabil sinod, capătă grai omenesc și își spun părerea, caută soluții pentru salvarea casei lor.

Finalul întâmplării vă las să-l descoperiți lecturând în întregime romanul. Vă garantez că va fi o revelație. Peisaje și descrieri cu totul emoționante. Nici de astă dată, Sadoveanu nu-și dezmente numele de „patriarh al limbii române”.

Și, totuși, aș zăbovi încă asupra unui amănunt: **de ce „nopti de sânziene”?** Și în această carte, Sadoveanu conturează o imagine paradisiacă a pământurilor noastre românești, văzându-le drept lucrul mâinilor lui Dumnezeu. Iată afirmația sa, prezentă, de altfel, nu numai în romanul Noptile de Sânziene, ci și în multe alte scrieri: „Dumnezeu va avea grijă și de oameni și de pădure, cum are grijă de toată zidirea Sa”. Glia țării noastre devine, la Sadoveanu, o cetate în care nu se intră oricum și pe care nu o poate stăpâni oricine. Natura se poartă prietenos cu cei ce o consideră un fel de „Canaan românesc”, dar își arată ostilitatea față de cei ce

jinduiesc a o stăpâni samavolnic și viclean. Pădurea, la Sadoveanu, a reprezentat nu doar o pavază, un refugiu din fața restriștilor istorice, ci și locul întâlnirii cu Dumnezeu. În codrii Borzei, bunăoară, țaranii au găsit urmele unei bisericuțe de lemn, căci acolo va fi trăit cândva un sihastru. De aceea, cotlonul acela de braniște îl numeau La Paraclis, unora servindu-le drept loc de rugăciune: pădurarul Peceneaga se ruga dimineața la Paraclis, simțind că acolo Cerescul Părinte Se afla mai aproape de om.

„Nopti de sânziene”, deoarece în acel răstimp Domnul a rânduit să se biruiască legile statornicite de El și, ca într-un basm, spune Sadoveanu, la Sfântul Ion de vară „Dumnezeu a orânduit pace între toate animalele, jigăniile și paserile. Le dă și lumina înțelegerii pentru acel răstimp, ca să grăiască întocmai așa cum grăiesc oamenii. Oriunde s-ar afla toate se strâng în sobor și stau la sfat. Și când se aude zvon în poiană, toate sălbătăciunile s-au bulucit și așteaptă numai semn de sus, ca să le vină grai omenesc și să deschidă soborul. Ca dintr-o toacă de la o mănăstire din cer, s-a auzit de trei ori: toc-toc-toc. Din văzduhul miezului-noptii începu să ningă o lumină albă peste jivinele pădurii. Atunci pădurarul Peceneaga văzu toate dihanile și paserile cum începu a prinde grai omenesc. Primul lucru ce l-au vorbit, adunate în sobor, a fost acela de a binecuvânta pe Domnul Dumnezeu, mormăind fiecare cu versul său”.

De ce recurge scriitorul la acest mod de a susține lupta pentru păstrarea codrilor Borzei? Nu cumva oamenii s-au dovedit atunci, ca și astăzi, lași, corupți, incapabili să înțeleagă rostul și rolul secularelor păduri în existența milenară a neamului nostru? Spun unii critici literari, printre care cel mai competent exeget al operei sadoveniene, Ion Oprișan, că romancierul întovărășește pe om cu lumea necuvântătoarelor tocmai fiindcă animalierul îndeplinește, în opera sa, rolul de etalon și nevinovăție. Prin ochii lor, de o rară sensibilitate și expresivitate, animalele îndeamnă la prietenie și sinceritate, amintind parcă de timpuri imemorabile, de atmosfera din **grădina Raiului**.

Iată, așadar, o carte în care Sadoveanu adună cu multă trudă și dragoste, ca în aproape întreaga sa creație literară, credința, tradițiile neamului nostru, frumusețea și poezia pământului românesc. (*Sursa: Doxologia.ro*)

Vocile trecutului, modelele prezentului

Să nu uităm bătrânii niciodată!

Liliana Olariu

Azi, tot mai mult ne-am înrăit
Ne-am distanțat cu toții,
Uitând de cei bătrâni, bolnavi,
Mulți chiar în pragul morții...

Să nu-i lăsăm pradă tristeții
Ei nu ne cer prea mult.
Tu, poți cu o vorbă plăcută,
Măcar să îi saluți!

Să-i întrebăm de sănătate,
Să se simtă iubiți,
Așa nu vor mai simți
Că sunt azi chinuți.

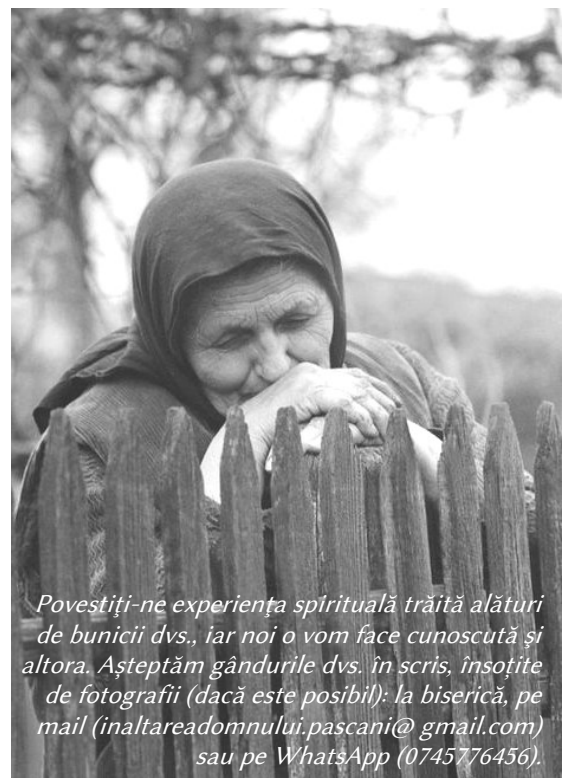
Ca noi au fost și ei cândva
Erau și ei utili
Acum, stau singuri, mulți sunt triști
Lăsați într-un azil...

Să mergem azi la un bătrân,
Să dăruim un zâmbet și o floare,
Iar ei ne vor primi
Ca la o zi de sărbătoare.

Pace și bucurie
Și liniște ei vor avea,
Când tu le treci azi pragul,
Uitând de boală și de tot.

Îți vor plăti răgazul
Cu vorbe multe, mulțumiri,
povețe și îndemnuri.
Să nu-i mai uiți cât vei trăi,
Că grele-s aceste vremuri.

Și să nu uiți tu-n veci de cei bătrâni,
Ca ei vei fi și tu într-o zi...
Și-ți vei dori și tu
Să vină cineva la tine
Măcar odată-n zi...

Povestiți-ne experiența spirituală trăită alături de bunicii dvs., iar noi o vom face cunoscută și altora. Așteptăm gândurile dvs. în scris, însoțite de fotografii (dacă este posibil): la biserică, pe mail (inaltareadomnului.pascani@gmail.com) sau pe WhatsApp (0745776456).